

Naujos knygos

Bekrypstant vakaran

Jonas LAURINAVIČIUS

Į kabinetą Danutė Grigaliūnienė įžengė šypsodamasi. Su dideliu krepšiu.

- Pagaliau išėjo namo apysakėlė, - tarė, iš krepšio išimdama ir man ant stalo dėdama pundelį rausvais viršeliais knygečių.

O kodėl pagaliau? Ogi todėl, kad knygelė senokai parašyta, gal prieš kokius dvejus metus duota redaguoti. Tekstas buvo pabraukinėtas, kai kur ir smarkiai, gal ir per smarkiai. Autorė ne su visais pataisymais, korekcijomis sutiko.

Ji pasiėmė apysakėlę ir išvažiavo namo.

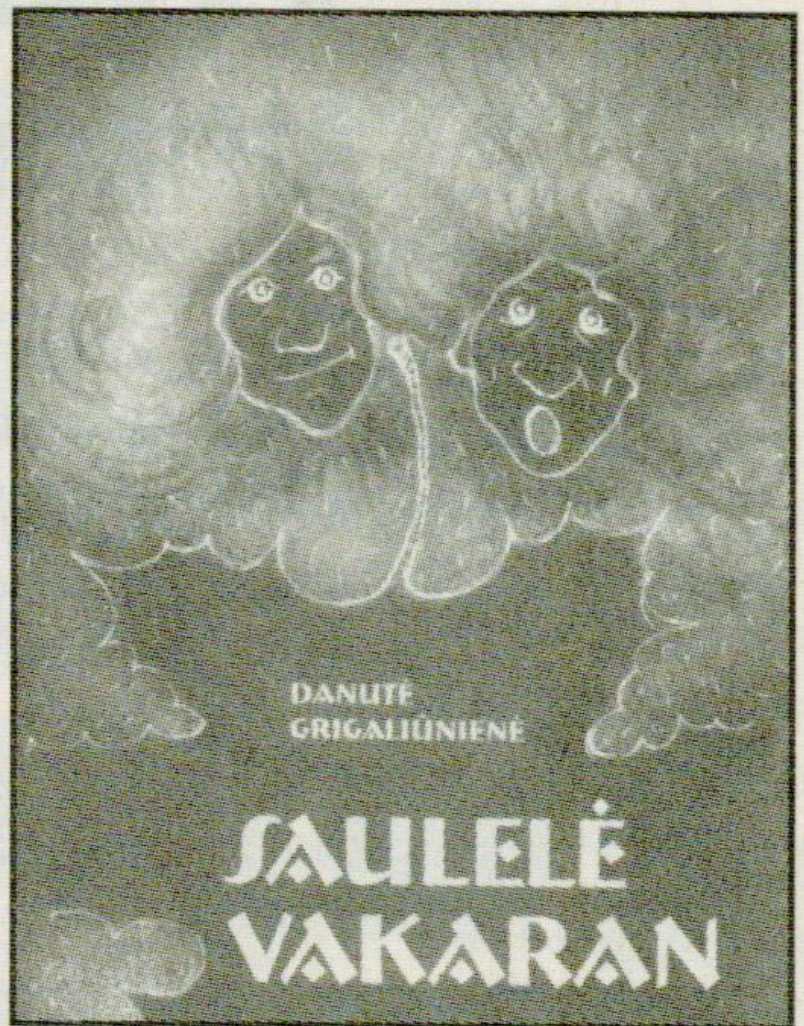
Ir dingo. Nepasirodė nei su tekstu, nei be jo.

Tik šių metų pradžioje paskambino.

- Turiu diskelyje spausdinti parengtą apysakėlę, - pasakė. - Tuoju atvažiuoju, parodysiu...

Tai ir buvo toji apysakėlė, kurią dabar padėjo ant stalo - „Saulėlė vakaran“. Skaitau ir gėriuosi, kokia puiki! Man rodo, kad ji labiausiai pavykusi iš visų lig šiol išleistų D. Grigaliūnienės knygečių (o jų ar ne septynios?). Toks paprastas knygelės siužetas. Gyvena kaime du pensininkai. Vaikai, anūikai miestuose. Senukų miestai nevilioja: jiems arčiau širdies karvutės, vištelės... Pasibara. „Pasišpilkuoja“. Jaunystę prisimena.

Siužeto lūžis – senutė miršta. Bet kiek čionai pažyra įdomybių – jos dvaselė ar kas ten vis prie savo vyro traukia: o kaip jis gyvena, kaip elgiasi su kaimynėmis ir t.t.? Tikrovė rūsti: vyras tuoj pat veda savo jaunų dienų meilę! Netgi ton pačion lovon gulasi, kur jiedu

gulėdavo! Pavydas beprotiškas: matai, koks parazitas tas seniukas – visą amžių su žmona gražiai sugyveno, o kai toji numirė iš karto kitą parvedė. Na, ir vyrai! Na, ir klausykis jų meilių žodžių! Kol laikai juos už pavadėlių, tol jie tavo. Paleidai iš rankų – baigta, tiek juos ir tematysi.

Apysakėlę sudaro trumputėlės novelės. Žavi pasakojimo lengvumas, sklandumas. Neilgi sakiniai, neretai tik keliažodžiai. Pagyvina humoras, personažų saviironija. Ryškiai atskleista nykstančių kaimų senų žmonių psichologija.

Tą pačią dieną, sugrįžusi į namus, D. Grigaliūnienė dar paskambino.

- Rašytoja Emilija Liegutė mano nuotaiką sugadino, - suserimo. - Ji perskaitė knygelę ir pasakė: „Tu vis apie kaimą ir apie kaimą rašai. Kas dabar apie jį skaito?! Kaime žmonių greit nebeliks...“

Nebeliks tai nebeliks. Bet šiandien dar jų yra. Ir labai smagu, kad jų pensininkų, vienvėgę gal kiek nuskaidrins D. Grigaliūnienės apysakėlė, kurią išleido Kaišiadorių rajono literatų klubas „Gija“.